

[Wilhelm]

at tage stilling til de ændringsforslag, der har været ved finanslovdebatterne om at nedlægge det, fordi vi faktisk vidste for lidt om, hvad det egentlig var, der foregik, og vi har hidtil slået os til tåls med, at så kom regeringen med bemærkningerne om, at det var der ingen grund til at tage stilling til nu, for der var forberedelser i gang for at få det ført ind under justitsministeriet som et direktorat.

Nu har vi så de oplysninger eller nogle af dem, og jeg må sige, at i hvert fald jeg er desorienteret. Ministeren siger en masse rosende ting om overformynderiet i sin fremsættelsestale. Det har siden 1966 betalt markedsrente til de umyndige, som har midler stående dér. Institutionen har gennem de sidste godt 14 år gennemgået en meget væsentlig rationalisering og varetager nu sine opgaver på en meget effektiv måde, osv. osv. og så kommer man pludselig efter disse præmisser til en konklusion, der lyder:

»Når jeg ikke desto mindre alligevel fremsætter forslag til en ny lovgivning, der bl.a. indebærer, at overformynderiet nedlægges, skyldes det således ikke utilfredshed ... men derimod, at jeg nu finder, at tiden er moden til at foretage den tidligere bebudede nyvurdering ... «

Ja men vi har jo lige hørt vurderingen, og den går ud på, at det er en udmærket institution, der har rationaliseret, som kører enormt effektivt, og som tilsyneladende er enormt hensigtsmæssig med markedsrente for dem, der har midler stående, som er umyndige, og som selvfølgelig må beskyttes på alle mulige måder, og efter denne vurdering kommer en konklusion, der lyder: derfor kommer jeg med forslag om, at vi nedlægger denne institution.

Jeg må indrømme, at jeg er noget desorienteret. Man spørger sig så, hvad de egentlige motiver er; det er lidt svært at få øje på, for der er egentlig ikke argumenteret for forslaget nogen steder i bemærkningerne, selv om de er meget omfattende.

Jeg er også lidt desorienteret, fordi ministeren i fremsættelsestalen taler om, at man betaler markedsrente af de bestyrede kontante midler, mens han i bemærkningerne på side 3 siger, at man siden 1966 har skullet forrente kontant indestående på samme måde som banker og sparekasser. Men det er vel ikke det, vi normalt kalder markedsrente. Er det indlånsrente, eller hvad er det for no-

get? Og hvor er rentemarginalen blevet af? Banker og sparekasser, hører vi nu om dage, regner med en rentemarginal på lige knap 7 pct., og her har man administrationsudgifter, som er holdt nede på ca. 4 promille. Hvor er så resten henne?

Desuden må vi have oplyst – for jeg synes, at det, der er afgørende her, er ikke, om det er en institution af den art eller det er banker og sparekasser: hvilken stilling har disse umyndige, som skal have anbragt deres midler mere eller mindre tvangsmæssigt, og som selvfølgelig primært skal beskyttes ved denne her sag? Hvordan vil deres stilling eventuelt blive ændret ved overgang til de almindelige pengeinstitutter?

Jeg er ikke mindre desorienteret, når jeg læser om de økonomiske konsekvenser. Der står i bemærkningerne side 8, anden spalte, at der vil komme merudgifter i 1981, 1982 og 1983, fordi der skal ansættes 4–5 personer til det, der bliver kaldt »ekstraordinær kapitaludlevering«; man skal have flyttet disse 17.000 konti, man skal have flyttet 270 mill. kr. kontant. Disse 4–5 mennesker skal også flytte obligationer for 550 mill. kr. over, og så skal de endelig løbe med pantebreve og andre værdipapirer på 190 mill. kr.

Vi har jo hørt før, hvor enormt vanskeligt det er at køre rundt med disse stakke af værdipapirer, og det skal der 4–5 mennesker til. Derfor siger ministeren, at besparelsen på 5 mill. kr. pr. år først fuldt ud vil kunne realiseres fra 1984.

Medmindre det er en vittighed, der går på året 1984, kan jeg ikke forstå det. Besparelsen på 5 mill. kr. – ja men på finanslovforslaget for 1981 står overformynderiet med en nettoudgift på 2½ mill. kr. Der er 7 mill. kr. i udgifter, men så er der 4½ i indtægter. Nu smider man indtægterne væk, for de skal over til de private pengeinstitutter. Man beholder de fleste af udgifterne, for det skal laves om til et direktorat under justitsministeriet, og ikke desto mindre kan man i 1984 spare 5 mill. kr. Jeg forstår det simpelt hen ikke, og jeg kan ikke finde nogen forklaring på det i bemærkningerne. Jeg synes, det er sørgeligt, for dette er jo i virkeligheden et columbusæg. Socialdemokratiet må jo kunne løse hele krisen med dette. Man fyrer 28 mennesker, man smider indtægter, man havde, over til private pengeinstitutter, man be-